

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/176/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6917208268
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6917208268.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Danice Kočičkovej, v spore žalobkyne A. W., narodenej XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom S. XXX, D., právne zastúpenej JUDr. Danielom Janšom, advokátom, so sídlom Horné Záhrady 2, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovaným 1/ Y. I., narodenej XX. XX. XXXX, trvalým pobytom S. XX, D., 2/ I. G., narodenej XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom S. XXX, 3/ B. I., narodenej XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom S. XXX, D., 4/ F. I., narodenému XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom J. G. D. XXXX/XX, I. X.XXX,XX, 5/ B. K., narodenej XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom S. XXX, D., o určenie, že finančné prostriedky vo výške 6.174,09 Eur a 40.000,- CZK patria do dedičstva, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 16C/18/2017-83 z 19. marca 2018, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Rimavská p o t v r d z u j e.
- II. Žalovaným 1/ - 5/ n e p r i z n á v a voči žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 19. 03. 2018 žalobu zamietol (I. výrok). O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaným v rade 1/, 2/, 3/, 4/ a 5/ sa priznáva voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou domáhala určenia, že finančné prostriedky v sume 6.174,09 Eur a 40.000,- CZK patria do súpisu aktív dedičstva po nebohej A. I..

Z Čestného prehlásenia súd prvej inštancie zistil, že A. I. dala vložiť dcére Y. I. peniaze vo výške 6.174,086 Eur a 40.000,- Českých korún do banky. Tieto boli nasporené počas života jej nebohého manžela F. I., sú to peniaze po ňom a preto ich chce rozdeliť rovným dielom medzi všetky štyri deti: Y. W., I. I., G. a I.. Dcéra I. už bola oslovená k prerozdeleniu nasporených peňazí, zatiaľ tak neurobila. Vlastnou rukou bolo uvedené „toto prehlásenie som napísala pri plnom vedomí“. Ako miesto podpísania je uvedené „v Klenovci.“ Dátum overenia podpisu bol 21. 05. 2012.

Z osvedčenia o dedičstve sp. zn. 1D/69/2013, Dnot 88/2013 zo dňa 27. 02. 2014 súd prvej inštancie mal preukázané, že A. I., nar. XX. XX. XXXX, zomrela dňa XX. XX. XXXX (ďalej aj „nebohá poručiiteľka“) bez zanechania závetu. Čistá hodnota majetku nebohej poručiiteľky bola ustálená na 712,35 Eur. Dedičmi zo zákona v I. dedičskej skupine boli A. W., F. I., I. G., Y. I.. V časti II. bolo uvedené, že spornými zostali aktíva vo výške 6.174,086 Eur a 40.000,- Českých korún, ktoré pre ich spornosť neboli zahrnuté do súpisu aktív podľa § 175k O.s.p. Nezaradenie majetku do aktív nebráni účastníkom, aby sa domáhali svojho práva žalobou mimo konania o dedičstve.

Z lekárskeho nálezov zo dňa 16. 08. 2004, zo dňa 03. 08. 2004, zo dňa 10. 11. 2013 vyplynulo, že nebohá poručiiteľka okrem fyzických ťažkostí zabúda, je neschopná viesť domácnosť, vyžaduje pomoc

pri sebeobslužných úkonoch, od roku 2011 sa liečila na cerebrovaskulárnu chorobu s prejavmi demencie, s výraznou poruchou novopamäte a v tomto období nebola schopná právnych úkonov.

Z Osvedčenia o dedičstve sp. zn. D 599/97, Dnoť 281/97 zo dňa 24. 04. 1998 po nebohom F. I., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, prvoinštančný súd zistil, že dedičmi zo zákona v I. dedičskej skupine boli A. I. (nebohá poručiiteľka), Y. K., A. W., F. I., I. G.. Dedičia uzatvorili dedičskú dohodu, pričom nehnuteľnosti po nebohom F. I. nadobudli všetky deti rovným dielom bez povinnosti vyplatiť A. I..

Medzi stranami nebolo sporné, že žiadny zo súrodencov (I. G., A. W., F. I.) neboli prítomní pri odovzdaní spornej sumy žalovanej 1/ a do dedičských práv po synovi nebohej A. I. (F. I., nar. XX. XX. XXXX) vstúpili B. I., B. K., F. I..

Súd prvej inštancie po uvedení § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) uviedol: „V konaní vo veci samej sa žalobkyňa domáha, aby súd určil, že finančné prostriedky špecifikované v žalobe patria do dedičstva po poručiiteľke A. I., nar. XX. XX. XXXX, zomrelej XX. XX. XXXX. Tvrdí, že žalovanej v rade 1/ boli dané sporné finančné prostriedky k prerozdeleniu rovným dielom medzi v tom čase ešte štyroch žijúcich súrodencov. Existenciou nalievavého právneho záujmu na strane žalobkyne sa táto bližšie nezaoberala. Súd má však za to, že nalievavý právny záujem bol daný tým, že sporné finančné prostriedky neboli vo faktickej moci žalobkyne, resp. v tej časti, ktorá jej mala prináležať. Z uvedeného dôvodu sa súd následne zaoberal žalobou aj z hľadiska jej vecnej opodstatnenosti, pričom dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Konanie o zaradenie vecí do dedičského konania je sporovým konaním. Od účinnosti zákona CSP bol stanovený postup, podľa ktorého súd vyzval druhú stranu, aby sa písomne vyjadrila k pripojenej žalobe/vyjadreniu v zmysle § 167 ods. 2, 3, 4 CSP a uviedla na svoju obranu listiny, na ktoré sa odvoláva a označila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom na neskôr predložené a označené skutočnosti súd nemusí prihliadať. Strany boli poučené o následkoch sudcovskej koncentrácie. S poukazom na uplatnenú sudcovskú koncentráciu konania, súd sa uvedeným návrhom na vykonanie dokazovania ďalej nezaoberal.

Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní dal do pozornosti súdu prípadné vykonanie dôkazu spočívajúceho v dopyte na bankové subjekty, a to ohľadne existencie sporných finančných prostriedkov. Avšak zároveň pripustil, že žalovaná v rade 1/ ich aj nemusela vložiť na účet, resp. mohla vložiť na účet, ktorý nebol vedený na jej meno.

Podľa § 123 Občianskeho zákonníka, vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

V prejednávanej spore ide o určovací žalobu spočívajúcu v tom, že vec - finančné prostriedky patria do dedičstva po poručiiteľke a teda, že táto ju aj vlastnila v okamihu smrti. Dôvodom podania tejto žaloby je tá skutočnosť, že dedičstvo po poručiiteľke bolo prejednané, pričom predmetom nebola určitá konkrétna vec - finančné prostriedky vo výške 6.174,086 Eur a 40.000,- CZK, a žalobkyňa má za to, že mali byť zahrnuté do dedičstva po poručiiteľke.

K žalobe žalobkyne súd uvádza, že táto v hmotnoprávnej rovine nepreukázala skutočnosť, že poručiiteľka v čase smrti vlastnila sporné finančné prostriedky. Žaloba spolu s prílohami preukázala len to, že poručiiteľka A. I. v presne nezistenom čase a za nezisteným účelom dala dcére Y. I. vložiť do banky a dcéra bola až následne oslovená k ich prerozdeleniu.

S poukazom na vyššie konštatované súd rozhodol tak ako je uvedené vo výroku rozsudku a žalobu zamietol, nakoľko žalobu nepovažoval za dôvodnú a to predovšetkým s poukazom na to, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadne existencie finančných prostriedkov, ako aj ohľadne toho, že v čase smrti boli vo vlastníctve poručiiteľky A. I.. Súd sa ďalej nezaoberal dokazovaním ohľadne psychického stavu neb. A. I. v čase overenia podpisu na Čestnom prehlásení a teda tomu, či bola spôsobilá pochopiť obsah tejto listiny alebo nie, preto ani nepovažoval za potrebné vykonať výsluch všetkých strán sporu. Na okraj súd uvádza k námietke premlčania, ktorú vzniesla žalovaná v rade 1/, že vlastnícke právo oprávneného vlastníka sa nepremičuje (§100 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Na námietku premlčania by prihliadal v prípade, ak by dedičstvo bolo prejednané, ale nadobudli by ho osoby, ktoré nie sú oprávnené dediť.“

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 CSP tak, že žalovaným 1/, 2/, 3/, 4/, 5/, ktorí mali vo veci úspech v celom rozsahu, priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyne v rozsahu 100%.

2. Proti rozsudku prvoinštančného súdu žalobkyňa podala včas odvolanie. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, resp. zmenil rozsudok prvoinštančného súdu a určil, že finančné prostriedky v sume 6174,09 Eur a v sume 40 000,- CZK patria do súpisu aktív dedičstva po nebohej poručiiteľke a priznal jej náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Uviedla, že počas celého konania ani na pojednávaní žiadny „z účastníkov“ nespochybnil existenciu predmetných finančných prostriedkov a to ani v čase vyhotovenia čestného prehlásenia ani v čase smrti alebo jej poručiteľky. Žalovaná 1/, tvrdila, že nebohá poručiteľka nebola právne spôsobilá a čestné prehlásenie nie je hodnoverné, pričom nikdy nepoprela existenciu finančných prostriedkov. Naopak, žalovaní 3/, 4/ priamo a žalovaná 5/ nepriamo potvrdili, že tieto finančné prostriedky existovali v čase vyhotovenia čestného prehlásenia a aj v čase smrti alebo jej poručiteľky. Preukázanie skutočnosti či predmetné finančné prostriedky existovali v čase vyhotovenia čestného prehlásenia a v čase smrti poručiteľky inak ako výpoveďami „účastníkov“ sporu nie je možné (hoci z opatrnosti, bolo súdu prvej inštancie navrhnuté vykonať dôkaz zisťovaním v banke, avšak tento je rovnako len hypotetický, pretože je takmer isté, že finančné prostriedky neboli vložené na účet žalovanej 1/). Prvoinštančný súd ju teda „priamo nútil k preukázaniu skutočnosti, ktorú preukázať nemožno a teda k predloženiu dôkazu, ktorý ani nemôže existovať.“ Takýto postup súdu prvej inštancie považovala za „denegatio iustitiae,“ za neprípustný, za „donucovanie“ strany k predloženiu dôkazu, ktorý sa reálne ani predložiť nedá, pretože ani existovať za daného právneho stavu a povahy veci existovať nemôže.

3. Žalovaná 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhla odvolanie „zamietnuť“ a rozsudok prvoinštančného súdu potvrdiť.

Uviedla, že odvolanie žalobkyne ako aj žalobu považuje za nedôvodné, účelové a zavádzajúce, pretože nie je pravdou tvrdenie žalobkyne, že údaje „žiadny z účastníkov nijako nespochybnil existenciu predmetných finančných prostriedkov.“ Ich existenciu popierala ona v tomto konaní, v dedičskom konaní a v súdnom konaní sp. zn. 8C 51/2016. I ďalšie tvrdenia žalobkyne o tom, že nepoprela existenciu finančných prostriedkov a žalovaní 3/, 4/ mali priamo a žalovaná 5/ mala nepriamo potvrdiť túto skutočnosť, sú nepravdivé. Poukázala na to, že ide o osoby blízke žalobkyne, ktoré by mali z úspechu majetkový prospech, pričom žalovaní 3/, 4/ a 5/ nenavštevovali nebohú poručiteľku a taktiež na „zhodnosť formy obsahu listín-vyjadrení“ žalovaných 3/, 4/, pričom sa jednalo o koordinované a vzájomne si mailom doručenu listinu k podpisu, čo svedčí o nehodnovernosti listín ako dôkazov, na ktoré sa žalobkyňa odvoláva.

Zdôraznila, že podľa Občianskeho zákonníka hmotnoprávnou podmienkou úspešnosti žaloby je, aby predmetné finančné prostriedky existovali a aby v čase úmrtia poručiteľky boli navyiac v jej vlastníctve. Ani jednu z uvedených podmienok žalobkyňa relevantne nepreukázala, preto neuniesla dôkazné bremeno ako zistil súd prvej inštancie objektívne.

4. Žalovaná 2/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedla, že sa stotožňuje s rozsudkom prvoinštančného súdu a navrhla „žalobu zamietnuť“ ako nedôvodnú.

5. Žalovaná 3/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne vyjadrila „súhlas“ s podaním odvolania.

6. Žalovaní 4/, 5/ sa nevyjadrili k odvolaniu žalobkyne.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaných 1/-3/ uviedla, že zotrváva na doterajších tvrdeniach a vyjadreniach. Žalovaná 1/ sa nezúčastnila pojednávania, v priebehu konania nespochybňovala existenciu finančných prostriedkov a jej obrana bola postavená na spochybňovaní duševných schopností alebo jej poručiteľky a nie na popretí existencie predmetu sporu v čase úmrtia poručiteľky.

8. Žalovaná 1/ vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne zopakovala svoju argumentáciu z vyjadrenia k odvolaniu žalobkyne.

9. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1, 2 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

10. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu,

na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

12. Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobkyne v odvolaní.

13. Odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvoinštančného súdu a s ktorými by sa prvoinštančný súd náležite nevysporiadal. Dokonca možno konštatovať, že neuviedla ani žiadny konkrétny relevantný právny dôvod a ani žiadny konkrétny relevantný skutkový dôvod, spochybňujúci správnosť napadnutého rozhodnutia.

14. Podľa názoru odvolacieho súdu sa prvoinštančný súd správne vysporiadal s argumentáciou naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe podľa ust. § 137 písm. c) CSP. V posudzovanej veci ide o žalobu mimo konania o dedičstve, ktorou sa riešia sporné skutočnosti v súvislosti s aktívami dedičstva. Nakoľko vec ešte nebola ako dedičstvo prejednaná a stále môže (má byť) ako dedičstvo prejednaná. Súdna prax akceptuje žaloby, ktorými sa dedič domáha určenia, že vec patrí do dedičstva po poručiťelovi. V konaní o takýchto žalobách ide o posúdenie, či poručiťel bol v čase smrti vlastníkom tejto veci. Požadované určenie sa tu vzťahuje ku dňu smrti poručiťela a okolností, ktoré nastali po tomto dni, nemôžu mať vplyv na rozhodnutie súdu. Ak súd vyhovie žalobe požadujúcej uvedené určenie a vec je následne prejednaná v konaní o dedičstve ako majetku poručiťela, nepotvrďuje rozhodnutie o dedičstve, že dedič je v súčasnosti vlastníkom veci. Právna úprava dedičského práva vychádza z princípu ingerencie štátu pri nadobúdaní dedičstva. Okrem iného predpokladá aj to, že dedičstvo po poručiťelovi musí byť súdom prejednané a rozhodnuté, konanie o dedičstve začína aj bez návrhu a v konaní o dedičstve musí byť prejednaný tiež majetok, ktorý nebol známy pri pôvodnom prejednaní a rozhodnutí o dedičstve. Podľa rozhodnutia súdu o potvrdení dedičstva alebo vyporiadaní dedičov sa dedičstvo nadobúda s účinnosťou ku dňu smrti poručiťela. V dobe od smrti poručiťela až do potvrdenia dedičstva alebo vyporiadania dedičov právoplatným rozhodnutím súdu tu teda nemôže byť istota, s akým výsledkom konanie o dedičstvo skončí, a to najmä, kto bude poručiťelovým dedičom a ako bude vyporiadané dedičstvo medzi viacerých dedičov.

15. Povinnosť strany tvrdiť potrebné skutočnosti v civilnom spore sa nazýva povinnosť tvrdenia a vzťahuje sa vždy na konkrétnu skutočnosť uvádzanú stranou. V prípade, že ju strana splnila, platí, že uniesla bremeno tvrdenia. Existencia tvrdenej skutočnosti však podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti strany označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazná povinnosť neznamena len povinnosť tvrdiť relevantné skutočnosti, ale aj povinnosť objasniť predložené dôkazy (v danom prípade listinné dôkazy).

16. Nedodržanie povinnosti tvrdenia alebo dôkaznej povinnosti nie je procesne sankcionované, zväčša sa však prejaví v rozhodnutí vo veci, vo forme neúspechu strany v spore.

17. Pri hodnotení dôkazov Civilný sporový poriadok vychádza zo zásady ich voľného hodnotenia, ktorá vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov. Hodnotiacia úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe.

18. V súvislosti s hodnotením vykonaných dôkazov zo strany prvoinštančného súdu je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Na základe toho odvolací súd v odvolacom

konaní skúma (okrem splnenia procesných podmienok odvolacieho konania), či súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie a či skutkové zistenia, ku ktorým po takomto dokazovaní dospel, majú v prevedenom dokazovaní oporu. Ak zistí, že nebolo prevedené náležité dokazovanie (kde možno zaradiť i nevykonanie stranou sporu navrhovaného relevantného dôkazu), alebo ak zistí, že prvoinštančným súdom konštatovaný skutkový stav nemá oporu v prevedenom dokazovaní (nevyplýva z prevedených dôkazov) prípadne, ak má za to, že prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 384 ods. 1 CSP)

19. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie, z neho získané dôkazy vyhodnotil podľa zákonných kritérií § 191 ods. 1 CSP a na základe toho ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodnutí vychádzal. Odvolací súd v hodnotení dôkazov zo strany prvoinštančného súdu nezistil žiadny rozpor s princípmi formálnej logiky a so zákonnými procesnými pravidlami a preto nepovažoval za potrebné ním prevedené dokazovanie opakovať, alebo doplniť.

20. Odvolací súd konštatuje, že postup súdu prvej inštancie pri vyhodnocovaní dôkaznej situácie bol správny. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobkyňa predložila dôkaz (čestné prehlásenie aleboh poručiteľky bez datovania; č.l. 2 spisu), z ktorého malo byť podľa žalobkyni vyvedené, že finančné prostriedky vo výške 6.174,09 Eur a 40.000,- CZK patria do súpisu aktív dedičstva po aleboh poručiteľke. Pokiaľ však listinný dôkaz predložený žalobkyňou nepotvrdoval existenciu finančných prostriedkov vo výške 6.174,09 Eur a 40.000,- CZK v čase smrti aleboh poručiteľky, potom nebolo možné určiť, že finančné prostriedky v sume 6.174,09 Eur a 40.000,- CZK patria do súpisu aktív dedičstva po aleboh A. I..

21. Odvolací súd dodáva, že z čestného prehlásenia aleboh poručiteľky dokonca vyplýva: „Tieto peniaze boli nasporené počas života môjho nebohého manžela I.. Jemu bolo sťahované sporenie, lebo ja som platila všetko inkaso za dom. Sú to peniaze po ňom a preto ich chcem rozdeliť...“, t.j. nemalo sa jednať o finančné prostriedky aleboh I. ale finančné prostriedky mali patriť jej nebohému manželovi I. r.č. XX/XXX,zomrelémuXX.X, po ktorom bolo dedičské konanie vedené na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. D 599/97.

22. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom prvoinštančného súdu, že žalobkyňa v posudzovanej veci si nespĺnila svoju dôkaznú povinnosť a neuniesla dôkazné bremeno, t.j. že nebohá poručiteľka A. I. v čase svojej smrti bola vlastníčkou sporných finančných prostriedkov, čoho dôsledkom bolo zamietnutie žaloby.

23. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane závislého výroku o trovách prvoinštančného konania (II.výrok), ktorý zodpovedá procesnému úspechu žalovaných 1/-5/ v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

24. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva : „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade boli v odvolacom konaní plne úspešní žalovaní 1/-5/, zásadne by teda mali nárok aj na náhradu trov odvolacieho konania. Pretože však zo spisu odvolací súd nezistil, že by žalovaným 1/-5/ v odvolacom konaní nejaké účelne vynaložené trovy vznikli, odvolací súd im náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).